

Neufeld Róbert

A próféta szakállára! Nem te vagy az Svinkó?

Itt ülök nyugiban a Svenssonék éléskamrájában, úgy este fél hét felé, amikor a háziak már befejezték az estebédet. A család már elhelyezkedett a kedvenc IKEA-kereveten, a kávéstermosz ott áll az asztalon, a ház ura unottan böngészi a TV-m sort, miközben kedves neje a macskát simogatja nagy élvezettel. Szóval Svenssonéknál minden rendben és ezt önök is tudják jól, nemcsak én aki már régen figyelemket az egérlukából itt a sarokban. És ilyenkor, amikor az est békéje honol a macska is sem gondol az egérvadászatra. És akkor mi ketten, én és a barátom Gamal a respektált nagyegér, besurranunk az éléskamrába egy kicsit szétnézni a jobbnál jobb falatok között. És hát az ott látottak ritkán okoznak csalódást. Svenssonéknál a spájzban mindig rend van. Vannak polcok ahol csak sajtok vannak, vannak polcok ahol csak felvágottak és kolbászok, és vannak polcok lekvárnak, lisztnek, kenyérnek, cukornak. És így tovább. Még az ecetnek és az étolajnak is külön polca van. Mít szólnak önök ehhez? Rend a lelke mindennek. Nemde bár?

Nekem mindig szerencsém volt, mert én mindig Svenssonéknál laktam. És amikor ideköltöztek, én is velük jöttem. Egy darabig nem volt valami jó dolgom. A régi lakóhelyem szekrénye itt maradt egy pár hónapig és abba beférkőzni lehetetlen volt. Akkor nekem csak a kukaledobó maradt. Már amikor a fedelét nyitva találtam. És hát ott sok idegen egér és patkányfélével kellett megosztanom a penetráns szagú alig ehető kosztot. Aztán a régi lakóhelyem szekrényt kidobták és a sok jó csemegét, az ebédek és vacsorák ízletes maradványait, na meg az újonnan vásárolt finomságokat, ide, ebbe az áldott spájzba tették be. Visszaállt a rend, ezért a patinás régi, baráti kapcsolat én és Svenssonék között mindmáig töretlenül fennáll.

Csak egy problémánk van nekünk, tehát nekem és szívbeli jó barátomnak Gamalnak, ennek a kintin, önzetlen mezei egérnek, aki megunt a kintin szélén a gyökereket mezei lehellett tobozokat rágcstalni, és beköltözött a városba. Itt találtunk aztán egymásra pár hónappal ezelőtt a lefolyó egyik vastagabb könyökcsovéban, és azóta is elválaszthatatlan barátok vagyunk. Szóval van egy közös problémánk, mégpedig ezek az új, megszerzett és hívatlanul ideszármazott idegenek. Ezek a senkiháziak, akik azt hiszik, hogy az egész spájz az övék. Egész egérségem háborog, amikor látom, hogy egy-egy ilyen jöttment csak úgy bejön az én sajátfogilag kivájt, tágas egérlukamon, ami nekem mellesleg két fogamba került mire elkészült, és nekiesik az ementáli sajtnak amit én magamnak és Gamalnak tettem félre. Hát hallottak már ilyet? És most nehogy azt higgyék, hogy az irigység beszél belém. Dehogya is! Nem sajnálom én a falatot, nekem csak az nem tetszik, ahogy viselkednek. Mi, a régiek, mi akik szépen beilleszkedtünk, mi akik már a háziak nyelvén is tudunk beszélni, mi tudjuk mi az illem. Na, de ezek!?

Például tegnap. Gamal és én itt ülünk a második polcon, éppen egy kolbászvéget rágcstalunk és vitatjuk ezt a hülyeséget amit ez a firkász csinált, amikor szentségéről, a Pápáról állított ki gúnnyarajzokat. Nos éppen akkor surran be a Markó, ez a félszemegér a szemétdombról, ez a senki, aki még köszönni sem tud. Besurran és ráveti magát egy darab első rangú, csak egy icipicikét penészes májmaradékra. Egy-kettő-három és máris félig belerágtta magát. Csámcsog, a farkát csóválja, nem tör dik senkivel és semmivel. Aztán jóllakva nagyot böffent, beletörli a pofáját a polc szélébe és már menne is. Felháborító! Rákiabáltam. Hé, te Markó! Hát még el se köszönsz? Meg se fordul, csak mászik lefelé és eltűnik az én egérlukamon keresztül. Hát

nem szégyelli magát? Miért nem tud ez magának lukat rágni? Ez a luk az enyém! Tágas, a sarkokat szépen lekerekítettem benne, a falai simák. Oda nem ragad egy csomó ételmaradék. Oda nem csálnak macskát a szagok. Nem ám! És most az ilyen Markófélék flangálnak át rajta, mintha az övéké lenne az egész. Borzalmas!

Nem is tudom mit csináljak. Panaszodjak? De hol? Svenssonéknál? Vagy a szomszéd lefolyóban a sánta Svinkónál, annál a ronda, szürke egérnél aki ott tanyázik? Ugyan. Kár a szufláért. A múltkor már megpróbáltam. Tudják mit mondott? Hogy legyen hálás amiért olyan jó sorom van Svenssonéknál. Hogy tulajdonképpen nem a saját sajtomat és kolbászomat eszem, hanem a Svenssonékét. Tehát ne legyen olyan kényes. Hát ilyet kell halljon a jól beilleszkedett egér egy jöttment hasonlóról. Akit jólesne egy kis lojalitás. Egy egyszerű köszönöm. Hát mondhatom, ez a Svinkó is egy primitív senki, és ezt gondolom önök is úgy vélik. Ha valaki, akkor pont önök azok akik megértik, hogy mit akarok ezzel mondani. Ezt tudom. Na mindegy. Egy szegény fajegérnek sokat kell kiállnia, hát majd ezt is kiállom valahogy. Csak azok a mocsári egerek ne jönnének. Mert mióta a lápot lecsapolták, azok is ide jönnek. Egyre másra. Nos hát azokat végképp nem bírom, mert azok még a jó szót sem értik, csak követelnek és kijátszanak mindenkit. Tudják hol lehet belőgni, hol lehet lopni, hol lehet elvenni azt amit más nagy nehezen megszerzett. Beleértve a szebbik nemet, akinél aztán úgy teszik a szépet mint senki más. Igen. Teszik a szépet, és abból aztán nagy szerelem is lehet, na meg egy csomó új éhenkórász egér, akiknek a pofáját aztán tömni kell. Néha már az idegeimre megy a dolog.

Juj, várjanak csak egy kicsit! Éppen most látom, hogy az egyik ilyen mocsárfutó farol be a lukon. Igen, ez Svinkó, a sánta Casanova. Hogy ennek hány viszonya van!? Nem is értem. Sánta de úgy meghágja akármelyik stényt mint egy valóságos csodör. Most már itt van bent, itt mellettem túrja be magát egy tegnapi cipóba. Hát igen. Reggel egy csomó parizert vágott be, és hát most kell rá egy kis kenyér. Persze. Csámcsog mint egy krokodil. De ni-ni! Most jön be az egyik szeret je. Biztos keresi. Na ez jó lesz, mert a Svinkónak csak a hátsó fertálya látszik ki a cipóból. Azt talán meg sem ismeri a szépség. Háí háí háí! Ebből jó buli lehet! Már mászik is felfelé a gyönyörűség. Pont itt fog elmászni mellettem. Háí háí háí! Alig tudom a röhögést visszatartani!

De mi ez? Te jó isten, mi történik? Valaki átölel hátulról! Valaki a nedves orrával a fülembé turkál és szuszog mint egy viziló! Segítség! Gamal! Mi történik?

- A próféta szakállára! Nem te vagy az Svinkó? Ezt sikoltja a fülembé a nyavalyás.

- Dehogya vagyok Svinkó! Menj a fenébe te szörnyeteg!

Ettől aztán végképp felforrított bennem a szattyán. Leráztam magamról azt az szuper erotikus stényt és kirohantam a spájzból. Még Gamaltól sem búcsúztam el. Behúzódtam aztán az odúmba és megpróbáltam lepucolni magamat. Borzasztó, hogy egy rendes, szolid egeret így molesztálnak. Nem? Hát hová jutottunk? És mi lesz még ebből? Én azt mondom, ki az erdőbe velük, vagy vissza a mocsárba! Ezt akarom én is meg Gamal is. Igen! Ezt akarjuk!

Csak ne lennének ugyanaz a fajta mint mi magunk. Ugyanaz a szín, ugyanaz a forma, ugyanaz a pofa, ugyanaz a fark, ugyanazok a gének. Ha nem így lenne, még tudnék is talán tenni valamit az ügyben. De így? A saját fajtám ellen? Nem, azt nem. Legjobb lesz ha hagyom ket a francba. Tűlem maradhatnak, csak engem hagyjanak békén engem és Gamalt, meg a jobb falatokat a spájzban. Igen. Mert végül is mi voltunk itt elbűb, nem igaz? Na, látják.